

**UCHWAŁA NR V/15/15
RADY MIEJSKIEJ W BOGUSZOWIE – GORCACH
Z DNIA 26 STYCZNIA 2015 R.**

w sprawie wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego w uchwale nr XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszowie-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków - Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszków.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt. 15, w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 594 ze zm.) Rada Miejska w Boguszowie-Gorcach uchwala, co następuje:

§ 1

Rada Miejska w Boguszowie-Gorcach **uznaje wezwanie** do usunięcia naruszenia interesu prawnego z dnia 01.10.2014 r., wniesione w dniu 06.10.2014 r. przez Kancelarię Prawną Leszek Piętka i Wspólnicy Sp.k. z siedzibą przy ul. Powstańców Warszawskich 31, 41-902 Bytom, działającą w imieniu Pana Mirosława Archackiego – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „ARMI” Mirosław Archacki, ul. Łączna 7, 58-370 Boguszków-Gorce, poprzez usunięcie § 12 ust. 1 pkt w Uchwale XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszowie-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszków, w zakresie niedopuszczalności lokalizacji krematorium na terenie działki nr 65/4 obręb nr 3 Boguszków, przy ul. Łącznej w Boguszowie-Gorcach, będącej współwłasnością wzywającego, **za bezzasadne**.

§ 2

Rada Miejska w Boguszowie-Gorcach przedstawia swoje stanowisko w przedmiocie wezwania w uzasadnieniu uchwały stanowiącym jej integralną część.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Boguszowa- Gorc.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Boguszowie-Gorcach**

Sylvia Dąbrowska

UZASADNIENIE

Podstawę wniesienia wezwania stanowi art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, zgodnie, z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

W dniu 01.10.2014r. Kancelaria Prawna Leszek Piętka i Wspólnicy Sp.k. z siedzibą przy ul. Powstańców Warszawskich 31, 41-902 Bytom, reprezentowana przez radcę prawnego Aleksandrę Zalewską-Wojtowicz wniosła wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego w Uchwale XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszkowie-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszków, w zakresie niedopuszczalności lokalizacji krematorium na terenie działki nr 65/4 obręb nr 3 Boguszków, przy ul. Łącznej w Boguszkowie-Gorcach, będącej współwłasnością wzywającego.

Wzywający wnosi o usunięcie § 12 ust.1 pkt ww. uchwały, cyt.:"

" Na podstawie ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszków-Gorce uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej Boguszkowa-Gorc Nr XVIII/102/12 z dnia 31 maja 2012 r. na obszarze objętym planem zakazuje się lokalizacji:

- 1) *obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży 2000 m² i większej;*
- 2) *krematorium".*

W wezwaniu podnosi się, że uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w istotny sposób narusza interes prawny wzywającego poprzez zawarcie zapisu o wprowadzeniu zakazu lokalizacji krematorium na terenie Boguszkowa- Gorc, tym samym na działce nr 65/4 będącej we władaniu wzywającego.

W związku z powyższym, planowana przez wzywającego inwestycja nie może być zrealizowana, a dokonana zmiana ww. planu, cyt."... ogranicza prawo do wolności działalności gospodarczej, jak również swobodnego korzystania z nieruchomości przez Wzywającego."

Odnosząc się do wezwania stwierdza się, co następuje:

1) Brak naruszenia prawa przez uchwałę

Zmianę planu przeprowadzono w trybie zgodnym z art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012r., poz.647 ze zm.).

Burmistrz Miasta Boguszkowa-Gorc po podjęciu przez Radę Miejską w Boguszkowie-Gorcach Uchwały Nr LVII/367/10 z dnia 10 listopada 2010 r. zmienionej Uchwałą Nr VII/42/11 z dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków-Gorce, obręb nr 3 Boguszków i obręb nr 4 Boguszków przystąpił do jej realizacji w trybie wynikającym z toku prawnego określonego w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, obejmującym również obwieszczenie o przystąpieniu do sporządzenia planu skutkujące zebraniem wniosków do planu.

Obwieszczenie było zamieszczone na stronie www.bip.boguszkow-gorce.pl oraz opublikowane w gazecie lokalnej DB 2010 z dnia 11.07.2013r.

W terminie wyznaczonym w obwieszczeniu wzywający nie złożył żadnego wniosku.

Projekt planu po przeprowadzeniu procedury opiniowania i uzgadniania został wyłożony do publicznego wglądu. W stosownym ogłoszeniu i obwieszczeniu podano termin wyłożenia, termin dyskusji publicznej nad przyjętymi rozwiązaniami planu oraz terminu składania uwag do

planu.

W wyznaczonych terminach wzywający nie uczestniczył w dyskusji publicznej, nie złożył również żadnych uwag do projektu planu. Wszelkie możliwe procedury wynikające z trybu prac związanych ze sporządzeniem planu zostały zachowane, a ponadto wychodząc naprzeciw oczekiwaniom mieszkańców, w okresie wyłożenia projekt planu miejscowego był dostępny na stronie internetowej gminy.

Rada Miejska w Boguszkowie-Gorcach uchwaliła plan miejscowy, po uwzględnieniu rozpatrzenia przez Burmistrza Miasta uwag wniesionych do wyłożonego, do publicznego wglądu projektu planu oraz po stwierdzeniu, że projekt planu nie narusza ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Boguszkowa-Gorc uchwalonego uchwałą Nr XVIII/102/12 Rady Miejskiej Boguszkowa-Gorc z dnia 31 maja 2012r.

Podsumowując:

1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przyjęty Uchwałą XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszkowie-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszków, został sporządzony zgodnie z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszków-Gorce uchwalonego Uchwałą Rady Miejskiej Boguszkowa-Gorc Nr XVIII/102/12 z dnia 31 maja 2012r., co wyczerpuje wymóg wynikający z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
2. Burmistrz Miasta, jako organ odpowiedzialny za sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wypełnił wszystkie obowiązki związane z procedurą opracowania ww. dokumentu, wynikające ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz z przepisów szczegółowych;
3. Wzywający - Pan Mirosław Archacki - Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „ARMI” Mirosław Archacki, ul. Łączna 7, 58-370 Boguszków- Gorce na etapie sporządzania dokumentacji planistycznych dotyczących opracowania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszków-Gorce oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszków nie brał w ogóle udziału w ww. procedurach.

2) Brak interesu prawnego

Na wstępie należy stwierdzić, że prawo własności nie jest prawem absolutnym i podlega ograniczeniom, dotyczy to również art. 4 ustawy prawo budowlane. Naczelny Sąd Administracyjny w przynajmniej kilku wyrokach w zakresie art. 4 wskazuje, że jedno z ograniczeń prawa własności wynika z przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Na przykład w Wyroku z dnia 4 kwietnia 2012 r. II OSK 100/2011 Naczelny Sąd Administracyjny wskazuje:

„Prawo zabudowy nie jest prawem absolutnym i podlega ograniczeniom w regulacjach publicznoprawnych. Ograniczenie tej zasady musi znajdować oparcie w ustawie, a zwłaszcza w przepisach prawa budowlanego, i tak, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, ograniczenie to znajduje oparcie w art. 35 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego, który określa zakres i formę ingerencji organów architektoniczno-budowlanych. Do ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości zaliczyć trzeba także ograniczenia wynikające z określenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania danego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Brak zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami, powodujący niemożność jego realizacji na danym terenie, o którym mówi przepis art. 4 Prawa budowlanego, nie stanowi ograniczenia prawa własności.”

Podobną wykładnię Naczelny Sąd Administracyjny zastosował w Wyroku z dnia 24 lutego 2012 r. II OSK 2342/2010, w którym stwierdzono:

„Prawo zabudowy nie jest prawem absolutnym i podlega ograniczeniom w regulacjach publicznoprawnych. Ograniczenie tej zasady musi znajdować oparcie w ustawie, a zwłaszcza w przepisach prawa budowlanego, i ograniczenie to znajduje oparcie w art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, który określa zakres i formę ingerencji organów architektoniczno-budowlanych. Do ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości zaliczyć trzeba także ograniczenia wynikające z określenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania danego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.”

Taki stan utrzymuje się już od wielu lat, bowiem już w Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 2006 r. II OSK 84/2006 sąd wyraźnie stwierdził:

„Inwestorzy mają prawo zabudować własną nieruchomość, do której przysługuje im prawo do dysponowania tą nieruchomością na cele budowlane, pod warunkiem zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami.”

Szeroko ten aspekt potraktowany został także w komentarzu do prawa budowlanego:

Tytuł komentarza:	Prawo budowlane. Komentarz
Autorzy:	Piątek Wojciech, Despot-Mładanowicz Arkadiusz, Gliniecki Andrzej, Ostrowska Anna, Kostka Zdzisław
Data wydania:	2012
Data stanu prawnego:	2012-05-10
Informacje o wydaniu:	LexisNexis, Warszawa, (wydanie I), ISBN: 978-83-7806-289-9

*„2. Zasada wolności budowlanej do czasu zamieszczenia w art. 4 była wywodzona z przepisów [art. 21 ust. 1 oraz art. 64](#) Konstytucji RP (Z. Leoński, w: Zasady prawa budowlanego i zagospodarowania przestrzennego, Z. Leoński, M. Szewczyk (red.), Bydgoszcz-Poznań 2002, s. 207-208). Art. 21 ust. 1 Konstytucji RP wyraża zasadę ustroju Rzeczypospolitej, nakłada na władze publiczne określony zespół obowiązków oraz gwarantuje prawa o charakterze podmiotowym (L. Garlicki, Komentarz do art. 21, w: Konstytucja RP. Komentarz, t. III, red. L. Garlicki, Warszawa 2003, s. 5). Bardziej szczegółowa regulacja dotycząca ochrony prawa własności została zamieszczona w art. 64 Konstytucji RP, znajdującym się w rozdziale dotyczącym wolności i praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych, z którego również wywodzona jest jego gwarancja, jako prawa podmiotowego. **W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się jednak, że prawo własności, jako najpełniejsze z praw majątkowych nie może być traktowane, jako ius infinitum, nie podlegając jakimkolwiek ograniczeniom** (orzeczenie TK z 28 maja 1991 r., [K. 1/91](#), LexPolonica nr 312403, OTK 1991, poz. 4; orzeczenie TK z 31 stycznia 1996 r., [K. 9/95](#), LexPolonica nr 320475, OTK ZU 1996, nr 1, poz. 2; wyrok TK z 12 stycznia 1999 r., [P 2/98](#), LexPolonica nr 2233162, OTK 1999, nr 1, poz. 2). Stosownie do art. 64 ust. 3 Konstytucji RP niedopuszczalne jest jednak ograniczenie prawa własności w ten sposób, że zostanie uniemożliwione jednostce korzystanie z niego. W ten sposób z jednej strony ustanowiona została konstytucyjna podstawa do ograniczenia prawa własności. Z drugiej strony określone zostały ramy, poza które ustawodawca nie może wykroczyć (L. Garlicki, Komentarz do art. 31, w: Konstytucja RP. Komentarz, t. III, red. L. Garlicki, Warszawa 2003, s. 14-15; B. Banaszak, Konstytucja RP. Komentarz, Warszawa 2009, s. 334-335). Ograniczenia prawa własności muszą być zgodne z zasadą proporcjonalności, o której jest mowa w [art. 31 ust. 3](#) Konstytucji RP, stanowiącym niemalże identycznie jak art. 64 ust. 3 Konstytucji RP o konieczności zachowania istoty wolności i praw. W tym zakresie*

art. 31 ust. 3 Konstytucji RP spełnia rolę podstawową dla bytu omawianej zasady, natomiast art. 64 ust. 3 Konstytucji RP pojmowany jest, jako konstytucyjne potwierdzenie dopuszczalności wprowadzenia ograniczeń tego prawa (wyrok TK z 12 stycznia 1999 r., P 2/98, LexPolonica nr 2233162, OTK ZU 1999, nr 1, poz. 2; wyrok TK z 25 maja 1999 r., [SK 9/98](#), LexPolonica nr 347306, OTK ZU 1999, nr 4, poz. 78; wyrok TK z 9 listopada 2010 r., [SK 10/2008](#), LexPolonica nr 2408661, OTK ZU 2010, nr 9A, poz. 99). Art. 4 stanowi rozwinięcie konstytucyjnej zasady ochrony własności, odgrywając istotne znaczenie dla stosowania i wykładni Prawa budowlanego (wyrok NSA z 23 lutego 2007 r., II OSK 957/06, niepubl.). **Trzeba jednak mieć na uwadze, że zasada wolności budowlanej nie może pozostawać w sprzeczności z innymi wartościami chronionymi konstytucyjnie.** Tytułem przykładu, decyzja o pozwoleniu na budowę nie niweczy skutków prawnych decyzji o wpisie określonego obiektu budowlanego do rejestru zabytków. Decyzja o wpisie do rejestru zabytków nawet wydana już po uzyskaniu przez inwestora pozwolenia na budowę nowego obiektu ma na celu niedopuszczenie do zniszczenia (rozebrania) zabytków i w pełni odpowiada gwarancji konstytucyjnej udzielonej społeczeństwu, co do tego, że Rzeczpospolita Polska strzeże dziedzictwa narodowego (wyrok NSA z 9 lutego 2006 r., [II OSK 494/2005](#), LexPolonica nr 418806).”

Autor komentarza jednoznacznie stwierdził, że prawo „wolności budowlanej nie może pozostawać w sprzeczności z innymi wartościami chronionymi konstytucyjnie”. A prawem takim jest ochrona przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka wynikającej z art. 30 Konstytucji RP.

Ten aspekt lokalizowania krematoriów omawia również Marek Wiland – urbanista i projektant wielu planów miejscowych w argumentacji dotyczącej pewnej uwagi postulującej dopuszczenie lokalizacji spopieliarni zwłok na terenie objętych jednym z planu miejscowego w Wałbrzychu:

„Nie można się również zgodzić ze stwierdzeniem zawartym w ust. 2 uwagi, o naruszeniu „art. 1 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”, poprzez wprowadzenie w projekcie planu zakazu lokalizacji spopieliarni zwłok. Pierwszy z tych przepisów nakazuje bowiem w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględniać „zwłaszcza” „prawo własności”, ale zostało to umieszczone na siódmym miejscu pośród dziesięciu aspektów, które zwłaszcza należy uwzględniać. Wcześniej po partykule „zwłaszcza” ustawa wymienia m.in. „wymagania ład przestrzennego”, „wymagania ochrony środowiska” czy „walory ekonomiczne przestrzeni”. Z kolei przywołany przepis art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stwierdza, że „ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” i stanowi wprowadzenie do kolejnego przepisu zawartego w ust. 2 pkt 1, który rozstrzyga, że: „każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do: zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (...), jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich”. Zatem zakaz lokalizacji spalarni w planie miejscowym, jak wskazano na wstępie, nie jest naruszeniem żadnego z ww. przepisów.

Warto jeszcze wyjaśnić, dlaczego w omawianym projekcie planu niezbędne było wprowadzenie zakazu lokalizacji spopieliarni zwłok. Jedną z podstawowych przesłanek była konieczność dochowania zgodności z art. 30 Konstytucji RP, który rozstrzyga, że „przyrodzona i niezbywalna godność człowieka” jest nienaruszalna „a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych”. Ten przepis bez wątpienia odnosi się także do ludzkich zwłok. Zresztą szacunek dla ludzkich zwłok jest głęboko zakorzeniony w naszej kulturze. Z tego względu spopielianie zwłok nie może być zatem traktowane jak „zwykłe” przetwarzanie substancji, czy tym bardziej spalanie odpadów. Zakazuje to, bowiem zarówno przepis Konstytucji RP, jak i nasza kultura. To szczególne traktowanie spopieliania zwłok odnosić się musi także do miejsca, w którym jest dokonywane. Dlatego za najwłaściwsze przestrzenie ich lokalizacji uważane są

zwykle cmentarze lub obszary w ich sąsiedztwie oraz w otoczeniu zieleni. Takie usytuowanie przyczynia się do łagodzenia bólu osób, które przyjeżdżają do spopieliarni zwłok, ze względu na swoich bliskich. Chodzi tu zresztą nie tylko o przestrzeń, która pomaga wyciszeniu się, ale i o miejsce godnego żegnania się z osobami, które odeszły z naszego świata. Takie obszary nie występują w zasięgu omawianego projektu planu, w tym na nieruchomości Autora uwag, który zwraca uwagę w swoim wystąpieniu, że w najbliższym otoczeniu jego nieruchomości znajduje się wytwórnia mas bitumicznych. Warto dodać, że w pobliżu jest także m.in. tartak i rewitalizowany zespół zabudowy dawnej Kopalni „Julia”, w zasięgu, którego już niebawem mają być organizowane koncerty muzyczne na otwartym powietrzu, przy granicy z działką należącą do Autora uwagi. Takie otoczenie nie pozwala na właściwą ochronę godności osób zmarłych, które byłyby tu spopielerane, ani przyjeżdżających tu bliskich im osób.

Dodatkową przesłanką przemawiającą za wykluczeniem postulowanej lokalizacji spopieliarni zwłok są także względy środowiskowe z racji emisji generowanych przez instalacje służące do spopielenia zwłok. Byłoby to szczególnie kolizyjne w stosunku do zabudowy mieszkaniowej, dopuszczonej na terenach kategorii „UPM”. Przyczyniłoby się także do obniżenia wartości sąsiednich nieruchomości, gdyż ewentualna spopieliarnia zwłok, dla wielu dopuszczonych w projekcie planu przeznaczeń będzie niepożądanym sąsiedztwem.”

Mając powyższe na uwadze odrzucić należy zarzut o ograniczeniu przez zaskarżoną uchwałę swobody działalności gospodarczej.

Z drugiej strony należy wskazać, że wzywający nie posiadał nigdy uprawnień do zabudowy na działce nr 65/4 będącej we władaniu wzywającego krematorium. Potwierdzeniem tego jest fakt, że w okresie od roku 2006 do 2010 dwukrotnie prowadzone były postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na zmianie charakteru użytkowania budynku przemysłowego na krematorium przy ul. Łącznej 1 w Boguszu-Gorcach. Zaznaczyć należy, że podczas tych postępowań inwestor nie udowodnił zarówno braku negatywnego oddziaływania na środowisko jak i wykonania takich zabezpieczeń, które umożliwiłyby ograniczenie negatywnych skutków, które byłyby podstawą do wydania decyzji pozytywnych. Oba te postępowania zakończone zostały odmową wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia i potwierdzone zostały przez decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a w przypadku postępowania prowadzonego w latach 2006-2008 roku również wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (sygn.akt II SA/Wr 74/09 z dnia 19.06.2009r.)

Dodatkowo do dnia wejścia w życie uchwały wzywający nie był w stanie uzyskać prawomocnej decyzji o pozwoleniu na budowę krematorium. Pomimo złożenia wniosku i uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę w I instancji decyzja ta po złożeniu odwołania przez Gminę Boguszu-Gorce została w całości uchylona i przekazana do ponownego rozpatrzenia. Procedura ta zakończyła się decyzją o odmowie wydania pozwolenia na budowę. Główną przyczyną takiego rozstrzygnięcia była niezgodność planowanego zamierzenia z obowiązującym w tamtym czasie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że wzywający nigdy nie posiadał uprawnień do zabudowy działki, której jest właścicielem, obiektem, w którym zlokalizowana zostałaby instalacja do spopielenia zwłok (krematorium).

3) Podsumowanie

1. Gmina nie naruszyła, żadnych przepisów prawa. Plan miejscowy został uchwalony w oparciu o obowiązujące przepisy, a wzywający pomimo możliwości uczestniczenia w procedurze planistycznej z własnej woli nie brał w niej udziału.
2. Plan miejscowy został uchwalony w oparciu o zapisy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które jednoznacznie wskazuje na zakaz lokalizacji na

terenie miasta krematoriów. Przyjęcie innego rozwiązania w planie miejscowym spowodowałoby sprzeczność pomiędzy planem miejscowym a studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania.

3. Wzywający nie wykazał w wezwaniu naruszenia interesu prawnego.

W związku z powyższym oraz po zasięgnięciu opinii Burmistrza Miasta oraz Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Boguszowie-Gorcach należało wezwanie uznać za bezzasadne.